

ԻՆՁ ՈՒ ԻՆՁ

Ինչու անցան անայտող,
Սիրքս որպէս գերեզման
Լուռ է արդէն. եւ երկիւղ
Ինձ չէ ազդում ոչ մի բան...

Կորցնելու բան չունիմ,
Ոչ գտնելու էլ մի յոյս.
Մէկ է՝ ուր էլ որ լինիմ,
Մէկ ինձ համար մութն ու յոյս:

Բայց եթէ կայ յիրաւի
Հրաշք ասածն աշխարհում,
Եւ հրաշքով կը վառուի
Հանգած կրակն իմ սրտում,

Կ'ամրացնեմ ես նորան,
Ինչպէս մի բերդ անառիկ,
Իմ խեղճ անմիտ մանկութեան
Ցնորների դէմ խաբուսիկ:

